

זיכרונות ז'י אור

מה אומרות פניך ילד,

האם הן מחייכות?

את חיוך לקחת ילד,

והותרתנו לאנחות.

בתוך כחול עמוק שם ילד,

במדבר ודהב ותכלת.

הרצון גבר שם ילד,

והפעם על... חיך.

פנים.

תמונה שעל הקיר.

סמל של שייטת. חלום נעורים.

במכנס קצר וחולצת שבת בחוץ,

משקפי שמש על הראש...

טלפון בהול. צבא. אימון צמ"פ.

אבי שעל הקו אמר- "ליאור הלך".

טיול חברים. סיני. דהב. שונית ארורה. טביעה.

זוכר פנים יפות. סקרניות.

מבריזות מבית הספר שמול ביתי ומגיעות לחדרי לשחנ"ש מזדמן...

לוקחות לי ג'נסים וחולצות...

באות אלי בשבת ומעירות אותי משנ"צ.

לא מפסיקות לשאול, לא מפסיקות לחיך, לא מפסיקות להעריך

אותי. על מה?

כל כך הרבה שאלות.

כל כך הרבה לבטים.

כל כך הרבה חלומות שניפצו אותם הגלים.

היית לי חניך אהוב. לא הרפית לרגע.

אז לקחתי אותך איתי כשליח לשבת תנועה בפוריה (איך שהגענו

עם אוטובוסים בדקה ה-90 והשתכרנו מנופה של הכינרת...)

אז לקחתי אותך איתי לים באשדוד (איך שקפצתי אליך כשנסחפת

אל תוך הים... כנראה שכבר אז הים חשק בך...)

אז לקחתי אותך איתי לשטוף את הקברים בבית העלמין הצבאי

ברחובות לקראת יום הזיכרון השנתי. (איך שקלטתי אותך מסתכל

מחלון ביתך, שנמצא ממש מול בית העלמין...).

שיחות. המון שיחות. על נושאים ברומו של עולם. ולחשוב שהיית

רק בן 17. עם הורים, אחות ואח נפלאים!

אז תחייד למענך שם,

תחייד למעני כאן,

את החיוך שלא נמצא שם,

במדבר ודהב ותכלת.

פנים. תמונה. ו' אלול.

ולחשוב שדווקא ביום,

בו נסתלקת פתאום,

יוולד לי בני הקטון...

מה אומרות פניך ילד, האם הן מחייכות?
את חלומך לקחת ילד,
ואיתו את כל הסודות.
בתוך כחול עמוק שם ילד,
במדבר ודהב ותכלת,
השנים חלפו כבר ילד,
ואני כל כך...

